

Setkání s Bohumírem Pampelem

Naším padlým vzdejme úctu a čest!

Zpracoval:
Karel Janáček Soběnovský

Léta Páně 2012
Soukromý spis.

Při plném vědomí, s otevřeností mě vlastní, jsem popsal toto ojedinelé setkání s člověkem německé národnosti, vzdělaným doktorem práv, Gottfriedem Pampelem z Johannesburgu.

Vedlo mě k němu moje křesťanské přesvědčení, ale i hlasy přátel, kteří mne v tomto rozhodnutí podporovali a plně se mnou souhlasili.

Dr. Jur. Gottfried Pampel und Frau Anneliese,
Karl - Dieter - Str. 37, 71636 LUDWIGSEURG - DEUTSCHLAND

Unsere Freuden!

Danke Ihnen für schöne Fotografien, auch für CD 2011
Balthasar -Chor. Ich habe Aparat!

Grüss Gott.

Karel Janáček, 582 62 SOBÍŇOV č. 31, Cschechischen Republik.

Herzliche grüsse und Dank - Freud =

Miloš Nikodem, kapitan, Karel Konfršt, automoto weteran.

V Sobíňově, 8. 9. A.D. 2012.

Karel Janáček
Karel Konfršt

Z deníku Karla Janáčka – Soběnovského

14. května 2012 – pondělí

Pan Gottfried Pampel, Ludwigsburg, Německo, byl v květnu, roku 1945 jako německý voják odzbrojen českými revolucionáři na Bílku. Chtěl by přijet a podívat se do míst, kde pro něho a další vojáky skončila válka.

16. května – středa

Na obecním úřadě jsem předal pozvání pro Němce Pampela.

1. června – pátek

Napsal jsem proslov pro soukromé setkání – přehled událostí, v revoluci r. 1945, pro překlad do němčiny.

11. června - pondělí

Na OÚ jsem předal dopis pro p. Pampela.

12. června - úterý

Návštěva: Karel Konfršt. Mluvili jsme o průběhu setkání, jak co dělat, až přijede bývalý něm. voják na Bílek.

14. června – čtvrtek

Miloš Nikodem, kapitán v záloze, souhlasí s účastí u pomníku padlých důstojníků na Bílku, dne 8. srpna 2012.

18. června – pondělí

Při kávě jsme probrali s Karlem Konfrštem čekané setkání a Němcem Pampelem. K.K. s navrženým programem souhlasí. Na skautské bundě jsem přišival medaile – vpravo skautské, vlevo vojenské, jak mi doporučil Nikodem.

28. června - čtvrtek

Při jízdě z Chotěboře s Karlem Konfrštem jsme se stavili v prodejně motokár pana Jiřího Ondráčka na Bílku. Promluvil jsem s jeho paní / on nebyl přítomen /, o setkání s p. Pampelem. Pověděla, že manžel ovládá němčinu a vše potřebné zařídí.

8. července - neděle

Dal mi souhlas k podání ruky Němcovi, dávný a věrný přítel pater Josef Mokřý, z Ronova nad Doubravou. Řekl: „Odpustit, ale nezapomínat!“.

14. července – sobota

Telefon. Mluvil jsem s plukovníkem v. z. Karlem Jeřábkem z Havl. Brodu. Má na starosti válečné veterány. Přímo a důrazně mi řekl: „Tvou povinností z hlediska morálního a křesťanského musíš Němcovi podat napřaženou ruku ke smíru!“.

17. července - úterý

Předal jsem upravený průběh setkání v obchodě pana Ondráčka na Bílku, do rukou pí Ondráčkové. Oznámila – klíče od brány a vstup do vojenského prostoru zařídí její manžel.

18. července – středa

Připravil jsem desku s fotografiemi třech popravených důstojníků, velitelů odzbrojování na Bílku 5.5. 1945.

23. července - pondělí

Miloš Nikodem přijel na kole. Byl se podívat v posádce na pomník a jeho okolí. Je to tam v hrozném stavu. Pamětní deska je pryč a okolí zarostlé. Po 20 h se ozval telefonem p. Ondráček. Dohodli jsme se zařadit se podle jeho instrukcí. Budeme 8. srpna, v 8. hodin čekat u vojenské brány.

23. července - pondělí

Miloš Nikodem přijel na kole. Byl se podívat v posádce na pomník a jeho okolí. Je to tam v hrozném stavu. Pamětní deska je pryč a okolí zarostlé. Po 20 h se ozval telefonem p. Ondráček. Dohodli jsme se zařídit se podle jeho instrukcí. Budeme 8. srpna, v 8. hodin čekat u vojenské brány.

26. července - čtvrtek

Nechal jsem očistit pomník v parku v Sobíňově, aby jsme ho mohli ozdobit a postavit desku s fotografiemi důstojníků a pan Pampel mohl na něj položit kytici.

7. srpna – úterý

K večeru u branky zastavilo pěkné auto. Z něho vystoupil p. Pampel s manželkou. Byl jsem překvapen a nepřipraven! Přesto jsem dal dohromady několik německých vět a pozval je dál. Pověděl, že má jen 15 minut čas a že se těší na zítřek na naše setkání na Bílku. Zanechal na stole dárek – víno a obálku s bankovkou. Já jsem toho využil a předal jim na památku hrneček se Sopotským kostelíkem a mými verši, knihu Chotěbořsko objektivem, překlad neprojeveného projevu a pár pohlednic Sobíňova a Chotěboře.

Den setkání 8. srpna 2012

Miloš Nikodem a Karel Konfršt přijeli před půl osmou. Zajeli jsme ke hřbitovům a na pomník v parku vložili do dvou sklenic mečíky. Jednu sklenici jsme připravili pro kytici pana Pampela. Desku s fotografiemi důstojníků a dvě vlaječky jsme postavili až po příjezdu od Dočekalovy vody. Na hrobě bratra Josefa jsem zapálil svíčku. Oblečení do uniforem, já a Miloš, jsme jeli na Bílek k bráně do vojenského prostoru. V 8:30 h přijeli pan Pampel s manželkou ve svém autě, pan Jiří Ondráček, také ve svém a dva muži dříve přijetí od vojenské správy. Ti bránu otevřeli dálkovým ovladačem a my vjeli dovnitř. Druhá brána na silnici do lesa již byla otevřena. Projeli jsme po celé délce, od strážnice č.1, kolem strážnice č. 3, kde bylo krátké pojednání.

Z Bílku jsme jeli ke Ždírci. U pomníku zde padlých 5.5. 1945 jsme se postavili a byli fotografováni. Odtud jsme pokračovali do Sobiňova. Seznámit p. Pampela s tím jaké tady bylo postavení revolucionářů a Němců nebylo možné. Levá strana nyní je v jednom lánu a kryl ji porost kukuřice. Na pravé straně, kde bývaly louky bylo pole s ječmenem. A okraje silnice jsou lemovány vzrostlými březovými stromy. Pro nepřetržitý provoz aut není možnost vyprávět.

V Sobiňově u pomníku jsme se s Milošem postavili po jeho stranách a na moje vyzvání: Našim padlým vzdejme úctu a čest! Jsme v pozoru pozdravili, Miloš vojensky, já skautsky. Pan Pampel položil na pomník kytici růží. Od pomníku jsme přešli k hrobu padlých, kde u hrobu bratra jsem řekl německy: „Hier schlaffen mein Bruder Jozef!“ /Zde odpočívá můj bratr Josef/. Po vzdání úcty, fotografování odjel pan Ondráček a pan Pampel s paní, s Karlem Konfrštem na Hlínu na prohlídku automotoveteránů. Já s Milošem jsme zajeli k nám a převlékli se do civilu a vydali se na Hlínu.

Po prohlídce nastalo loučení a odjezd hostů z Německa. Odjel i pan Ondráček. Po jejich odjezdu nás Karel Konfršt pozval na výbornou kávu. Při jejím pití, pod košatými jabloněmi jsme rozmlouvali ještě hodinu a potom nám Karel ve své pracovně promítnul několik jim natočených filmů. Byl to vyjimečný a plný dojmů den!

Moje úvaha o panu Pampelovi

V jednom dopise napsal: „Chtěl bych navštívit místa, kde pro mě skončila válka.“ Možná, kdyby došlo k besedě dozvěděl bych se více o jeho životním krédu. Jeho touha se omluvit za zločiny soukmenovců a podání ruky ke smíru dokazuje, že je to muž s dobrým charakterem. Jistě mu naše setkání přineslo duševní vyrovnání. Několikrát prohlásil, jak jsou k němu Češi laskaví.

Vyznávám Krista, který učil: „ Odpuštějte svým nepřátelům.

Dobře čiňte těm. Kterí Vás pronásledují! “

První kontakt

Obec Sobiňov

Od: "G. Pampel" <gopalu@t-online.de>
 Komu: <ou@obecsobinov.cz>
 Odesláno: 1. února 2012 11:23
 Předmět: Munitionslager
 Dámy a pánové,

Prosím, pomozte mi.

Hledám staré vojenské muniční sklad v lese s vysokým plotem. Byl jsem tam 1945.

Kde ho najdu?

Severní a Jižní Sobiňov?

Kterým směrem potřebuji? Od Sobiňov? Nebo žlučových cest? Nebo z jiné obce?

S díky a pozdravem

Gottfried Pampel, Ludwigsburg

PS. Text je přeložen na počítači a možná trochu nepřesně.

*Vážený pane Pampel,
 odpovídáme na Vaš e-mail ze dne 1.2.2012.
 K lehu na Sobiňovce skutečně byl muniční sklad.
 Největší prostor kde stál, ale muniční sklad
 byl menší. Vstup do areálu je z nedaleké obce
 Bílek.
 V březnu 1945 zde byla německá vojska. Jedná
 o strážní oddíl v muničním skladě a uchováující
 německé armády. Bohužel ta v obci pohřbila J.S. 1945
 32. května z toho 20 přišlo ze Sobiňova. Sobiňov
 nemá na tuto dobu dobré vzpomínky.*

S pozdravem

*Bohumír Moravec
 starosta*

Vážený pane starosto,

velmi Vám děkuji za Vaši informaci o muničním skladu. Myslím, že Vám dlužím vysvětlení, proč jsem se dotazoval právě na tento sklad.

Jako 17 letý student gymnázia jsem se stal vojákem. Po ukončení studia jsem byl v dubnu 1945 s ostatními v mém věku převelen na frontu do Olomouce, kde jsem už slyšel dělostřelectvo Rudé armády.

Fronta se už pomalu rozpouštěla. Aniž bych jedenkrát vystřelil nebo nějakého Rusa viděl, přidal jsem se k prchajícím vojákům. Přesunovali jsme se pěšky směrem na západ. Po několika denních pochodech nás převálcovala Rudá armáda, takže jsme mohli pokračovat jen po vedlejších silnicích nebo cestách.

Vzpomínám si, že jsme šli okolo Nestle-fabriky v Hlinsku, a že jsme se později ocitli v lese, který byl obehnan neobvykle vysokým železným plotem.

V tomto prostoru jsme byli na jednom místě v blízkosti s nějakým rybníkem odzbrojeni a zajati českými osvoboditeli. Potom jsme museli do Chotěboře a tam pochodovat okolo náměstí a zpívat německé vojenské písně. Poté jsme byli zamčeni v nějaké škole??? Po několika dnech nás převzali Rusové a šli jsme opět pěšky zpět do Olomouce, kde jsme byli zavřeni ve staré rakouské pevnosti v podzemních kasematech (chodby ve starých pevnostech).

Po několika dnech jsme jeli otevřeným nákladním vlakem, který byl obehnan ostnatým drátem, na východ. Vlak po několika dnech a nocích zastavil v Osvětimi, což nám nic neřikalo. Potom jsme prošli bránou s nápisem „Práce osvobozuje“. To byl koncentrační tábor Osvětim, kde jsem nejprve byl ubytován v hlavním táboře a potom také v Birkenau (Březinka) v jedné tzv. koňské staji v sektoru BII. Že jsem se po těchto zkušenostech stal přesvědčivým antifašistou, není jistě překvapivé. Tolik o mých osobních zážitcích z roku 1945.

Teprve teď jsem se od Vás dozvěděl, jaké hrozné události se v souvislosti s muničním skladem staly a jaká vina tíží naši zemi právě ve vztahu k Vaším občanům.

Tento rok mi bude 86 let a minulý rok jsem ještě jednou navštívil Osvětim, protože obzvlášť ve stáří jsou tyto zážitky hluboce ve vzpomínkách, neopouštějí mě ani ve dne ani v noci.

Mám v plánu, pokud Bůh dá, navštívit ještě jednou Chotěboř a její okolí, kde jsem už před několika lety byl. Tenkrát jsem navštívil náměstí, ale nemohl jsem najít cestu do toho lesa, kde jsme byli zajati.

Mezitím jsem se stále pokoušel získat další bližší informace. Nepřicházely žádné zprávy, čemuž teď rozumím.

Existuje ve Vaší obci nějaký památník obětí této události? Bylo by to místo, které bych rád navštívil, abych mohl položit pár květin.

A abych si byl jistý, dovoluji Vám položit Vám ještě jednu otázku. Byl okolo Muničního skladu skutečně obzvlášť vysoký železný plot a vysoká brána? Nejsem si jist, zda jsem z Bílku nebo z ulice č. 34 do tohoto prostoru přišel. Smí člověk dnes vstoupit do tohoto prostoru nebo je to pro návštěvníky zakázané?

Omluvte mě prosím, že jsem Vás obtěžoval tak dlouhým příběhem. Ale myslel jsem, že Vám to dlužím.

Ještě jednou mnohokrát děkuji, přeji vše dobré pro Vás a Vaše občany.
 Váš oddaný Gottfried Pampel

Vážený pane Pampel,

omlouvám se, že odpovídám se zpožděním. Váš příběh jsem předal panu Karlu Janáčkoví, pamětníkovi událostí z května 1945. Pan Janáček Vám napsal dopis, který příkládám. Pokud máte zájem podívat se znovu na místa, která tolik ovlivnila Váš život, přijměte naše pozvání. Pan Janáček se Vám bude věnovat, a pokud se vaše návštěva uskuteční v červenci nebo v srpnu i překladatelka těchto dopisů si najde čas a pomůže Vám překonat jazykovou bariéru.

Přeji pevné zdraví Vám i Vaší rodině.

S pozdravem

Moravec
Járomír Moravec

Vážený pane, Pampel, Ludwigsburg

Jsem jeden z posledních účastníků květnové povstání na Bílku, roku 1945. Po vyhlášení mobilizace jsem se zúčastnil odzbrojování německých vojáků v posádce v Bílku. V další akci při střetu s vojáky SS u Ždírcce jsem byl zraněn. Jediný jsem se zachránil z první linie - 80 m od povstavení SS. Při této přestřelce zahynulo 30 mých druhů, 3 můj bratr.

Historii války a její události jsem podrobně zpracoval.

Velice mě těší Vaše uznání viny těch, kteří zavinili nejkrvavější válku v dějinách lidstva.

Ne každý Němec souhlasil s fanatikem Hitlerem!

Podobně jako mnoho Čechů, Rusů aj. nesouhlasilo se Stalinem! Poněvadž náš životní čas se krátí / já jsem ročník 1928/, jsem ochoten Vás přivítat v Sobíňově. Prohlídka vojenského prostoru - kde pro Vás skončila válka, bude možná.

Pokud tedy máte zájem o návštěvu, oznamte ji co nejdříve!

Poněvadž moje školní němčina není dokonalá, bude nutný tlumočník, i ten se snad najde.

Srdečně zdraví - *Karel Janáček*

Karel Janáček, Sobíňov č. 31, PSČ 582 62

Telefon: 569 694 577

V Sobíňově, 16. května 2012.

Vážený pane starosto,

Vaše milé řádky a dopis od pana Janáčka mě velmi potěšil a chtěl bych Vám oběma z celého srdce poděkovat.

Mezitím jsem se snažil najít někoho v Bílku, kdo by mi pomohl muniční sklad znovu navštívit. Našel jsem jednoho muže, který byl velmi ochoten. Je to pan Jiří Ondráček, který má na Bílku obchod s motorkami. Napsal mi, že vnitřní část muničního skladu je uzavřena, ale že našel jednoho vojáka, který chce s námi jít do tohoto prostoru, kde jsem se tenkrát ocitl v zajetí. Mám mu jenom včas napsat, kdy přijedu.

Byl by to pro mě obrovský a zvláštní zážitek, kdybych mohl panu Janáčkoví potřást rukou, proti kterému jsem tehdy stál jako nepřítel a od kterého vím, jaká bolest byla jemu a jeho rodině způsobena.

Moje žena a já chceme koncem července, začátkem srpna strávit několik dní v Mariánských lázních. Potom bychom rádi navštívili Chotěboř/Bílek a Sobíňov. Pravděpodobně bychom přijeli v úterý 7. srpna a přenocovali. Ve středu 8. srpna dopoledne bychom rádi navštívili muniční sklad a památník u přejezdu. Tento termín samozřejmě ještě včas potvrdím.

Mohl bych panu Janáčkoví přenechat Kontakt na pana Ondráčka a mohli bychom sklad navštívit společně.

Ještě jednou mnohokrát děkuji za Vaši velkorysou a laskavou pomoc v mé záležitosti.

Se srdečnými pozdravy i panu Janáčkoví

Gottfried Pampel

Pan Gottfried Pampel - Ludwigsburg

Vážený pane!

Jako voják, skaut a křesťan jsem připraven 8. srpna 2012 se s Vámi setkat a projít vojenský prostor u Bílku. Máme přáteli zajištěnu paní učitelku němčiny jako tlumočnici. Bude mě a kameramana vozit důstojník české armády v záloze, poslední velitel roty vojáků na Bílku, který dokonale zná celý vojenský úsek a je též ochoten něco povědět.

Náš plán:

1. Prohlídka vojenského prostoru. Tam je památník zavražděných našich důstojníků, kteří vedli odzbrojování, dne 5. května 1945.
2. Je možné navštívit a spatřit místa střetu české jednotky s vojáky SS, u Ždírcu.
3. Zastavení a vzdání úcty u společného hrobu padlých 5.5.1945, v Sobíňově.

Samozřejmě bude nás těšit přítomnost pana Ondráčka s jeho vojákem. Bude dobře, když více lidí se stane svědky našeho setkání. S panem Ondráčkem se domluvíme o společném doprovodu. Oznamitě svoje rozhodnutí zda-li souhlasíte s naším plánem a dobu - čas našeho setkání. Doufejme, že nám zdraví a počasí bude přát!

Srdečně Vás i Vaši paní zdraví a na shledání se těší:

Karel Janáček, 582 62 SOBÍŇOV č. 31, Česká republika.
Telefon: 569 694 577

V Sobíňově, v červnu 2012.

Program, který by nám vyhovoval:

oooooooooooooooooooooooooooo

1. Setkání s p. Pampel u brány do voj. prostoru. Mohli by jsme tam čekat již v 8 hodin, 8. srpna 2012:

Miloš Nikodem, Karel Janáček, Karel Konfršt.

2. Prohlídka - projížka prostorem. Nevíme zda-li nejsou silnice zablokovány zlomenými stromy?

3. Pomník na paměť našich padlých důstojníků je bez desky a kolem je zarostlý. Tam se nezastavovat, pro špatný dojem!

4. Pokud by jste chtěli zajedeme ke Ždírci na místa, kde došlo ke střetu českých mužů s vojáky SS. Odtud by se jelo do Sobíňova, k hrobům padlých 5.5.1945, kde by jsme vzdali úctu a čest u pomníku / je připraven! /, na němž by mohl - jak zamýšlí pan Pampel, položit květiny. Na pomníku bude taky umístěna provizorně deska s foto důstojníků.

5. PROHLÍDKA MOTOVETERÁNŮ, na Hlíně u Karla Konfršta, který bude náš kameraman.

oooooooooooooooooooo

Pane Ondráčku, reži, případné změny necháváme na Vás a podle nich budeme jednat!

Zdraví a na setkání se těší -

Karel Janáček se svými přáteli.

V Sobíňově, v úterý 31. července 2012.

Proslov pro soukromé setkání

Vážení přátelé!

Uplynulo již 67 roků od skončení 2. světové války a nesmyslného vraždění. Náš druhý prezident Dr. Eduard Beneš ve svých pamětech napsal: Válkou se lidstvo trestá samo, když se uchýlí od mravních zákonů.

A k tomu dochází, když lidé ztratí víru ve Vyšší Spravedlnost a lásku k bližnímu. Přes padesát milionů lidí zahynulo ve válce. Tisíce budov a historických staveb bylo rozbořeno. A lidé, kteří přežili hrozné nálety, koncentrační tábory, bití, mučení si nesli a pokud žijí nesou si strašné zážitky až do konce života.

I když měli němečtí vojáci na opascích heslo: Gott mit uns - Bůh s námi, bylo to vlastně rouhání, neboť Mojžíš dostal od Boha desatero přikázání a jedno z nich určuje: Nezabiješ!

Byl jsem u vojenské správy 7 roků a vím co pro vojáka znamenala přísaha a co by ho ve válce čekalo za neuposlechnutí rozkazu: Smrt!

K obsazení vojenského prostoru na Bílku a odzbrojení německé posádky vedla nás vyhlášená mobilizace od českého vojenského velení v Praze, ale hlavně úkol našich velitelů byl zabránit vyhození muničních skladů do vzduchu, jak byl plán německého velení, při ústupu z Bílku. Muniční sklady byly přeplněné výbušninami a byly podmínovány. Kdyby došlo k řetězové destrukci, výbuchy a tlakové vlny by ničily okolní vesnice a jistě by při tom zahynulo mnoho obyvatel. Za šest roků působení u vojáků na Bílku jsem prošel mnohokrát prostorem a viděl odvoz výbušného materiálu k likvidaci, který trval ještě několik let po válce.

Tento vojenský úsek měl být taky bombardován v říjnu 1944, ruskými letadly. Pomocníky partyzánů byly připraveny čtyři veliké hromady dřeva a ty měly být zapáleny na rozkaz z vysílačky umístěné v neďalekých skalách. K náletu naštěstí pro špatné počasí nedošlo. Bomby měli letci shazovat do čtverce označeného ohni. A kam by padaly? A co by se dělo při zásahu skladišť? To by bylo strašné!

Tyto dva případy záchrany dávají věřící lidé v souvislost s blízkým poutním místem v Sopotech, kde je milostný obraz Panny Marie Pomocné, z roku 1652, malovaný malířem Volfem ze Žsmuk, podle obrazu v chrámu v Pašově. Tímto lesem vedlo několik cest po kterých přicházela do Sopot procesí na čtyři poutní slavnosti a při chůzi se modlila a zpívala nábožné písně. Tedy ta místa jsou prosycena modlitbami a zpěvem nesčetných poutníků!

Po radostné zprávě, že je konec války a odzbrojení německých vojáků na Bílku byly vyslány dvě posádky českých dobrovolců na nákladních autech na žádost německých čet do Ždírcce a Krucemburku. Vojáci v těchto vesnicích se chtěli vzdát, složit zbraně. Bohužel, nedaleko Ždírcce jsme se setkali s oddílem esesmanů. Vyjednávání bylo marné! Při chůzi k oddílu čtyř našich parlamentářů počali vojáci střálet a dva z těch čtyř zastřelili. Nás asi padesát mužů se rozeběhlo na obě strany silnice. Zalehli jsme za meze, komposty v polích a palbu jsme opatřovali. Ale pro nedostatek nábojů a nevyzvičenost se mnozí vzdávali, někteří padli, nebo byli zraněni. Esesmani pak zajatce postavili k příkopům a popravili. Raněná v polích dobíjeli pažbami a bodáky.

Musím uvést, že někteří z našich měli československé vojenské uniformy a další měli pásky na rukávech. Byli jsme tedy vojenská jednotka.

Tento oddíl SS pak postupoval na Chotěboř a na úseku Ždírec - Chotěboř = 12 km povraždil na padesát Čechů, i ti, kteří se ničeho nezúčastnili a včas se neskryli.

Jsou to smutné vzpomínky. Kristus řekl: Odpouštějte nepřátelům.. Odpustil jsem, ale nazapomínám!

Díky Bohu, žijeme v míru již 67 roků. Je třeba, aby se lidé více poznávali a neřadili se ovlivnit nějakou zvrhlou ideologií! Díky Vám, za Vaše upřímné vyznání. Učinil tak nedávno, při 70. výročí vyhlazení Lidic a Ležáků Váš nejvyšší státník. Což náš prezident Klaus přijal s velikým pochopením. I já jsem téhož názoru a dodávám: Jedině s vírou, nadějí a láskou je možné spoluzít ať jsme různé rasy, nebo národnosti!

Pokoj Vám, Vaší rodině i Vaší zemi!

Karel Janáček, Sobiňov č. 31, okres Havlíčkův Brod, Česká republika, účastník odzbrojování německé posádky v Bílku, dne 5. května 1945. Pravděpodobně poslední žijící účastník krvavého střetu s esesmany, 2 km od Sobiňova.

V červnu L.P. 2012.

VĚC:

Pan Pampel - Německo

Z neznalosti v případě pana Pampela vyvstala otázka, že by mohl být účasten střetu českých revolucionářů z Němci, u Dočeke-
lovy vody, dne 5. května 1945?

Nemohl!

Uvádí v dopisech, že jeho jednotka připutovala od Hlinska a že pochodovali kolem továrny Nestle.

Dále vzpomíná na rybníček v posádce v Bílku. Je tam dosud!

Transport SS přišel 5.5.1945, od Žďáru a na Bílku nebyl.

Tam až do rána 6. května byl obsazen prostor českými bojovníky. Vojáci SS došli do Chotěboře a odtud pokračovali k západní hranici.

Vždy se najdou lidé s odlišnými názory, než ti, kteří mají snahu o zlepšení vztahů s německými sousedy. Náš pan prezident Klaus a další státníci přijali s uspokojením omluvu německého prezidenta,

Uvádím část promluvy paní předsedkyně Poslanecké sněmovny Parlamentu Miroslavy Němcové, v Lidicích, 10. června t.r.:
/Viz Národní osvobození, č. 14!/
" Sdílíme osud válkou zasažených zemí, v nichž se svobodomyšlní a odvážní lidé za cenu nejvyššího rizika rozhodli čelit a vzdorovat nacistickému zlu, které bylo nutno pro naději na budoucnost zastavit... Chci zde v Lidicích, poděkovat prezidentovi Spolkové republiky Německo Joachimovi Gauckovi i za jeho péteční dopis /8. června 2012/. Jeho slova nás nepovedou k zapomínání na to, co se stalo, na příčiny i následky druhé světové války. Ale je to podání ruky, vzkaz v dnešním znejištěném světě velmi potřebný..."

Já, válkou postižený jsem dal slib k setkání s panem Pampel bývalým německým vojákem, a jsem ochoten mu podat ruku ke smíru. Sliby se mají plnit. To je moje rozhodnutí!

I když nyní ve stáří zraněná noha se mi ozývá, na svého bratra a kamarády, kteří byli bestiálně zabiti u Sobíňova nezapomínám, je ale mou povinností křesťana přijat napřaženou ruku a odpustit! ODPUSTIT, ALE NEZAPOMENOUT a mít snahu, aby již nikdy zlo a nenávisť neovládla naše národy!!!

Naši velitelé v revolučních dnech, kteří položili životy za vlast si zaslouží, aby na ně nebylo zapomenuto a proto se svými přáteli jim vzdáme úctu a čest u pomníku v posádce v Bílku a potom i těm padlým odpočívajícím ve společném hrobě, v Sobíňově. Toto setkání, možná poslední, nám k tomu dává jedinečnou příležitost!

Doufám, že ti, kteří nepoznali válečnou situaci, nebo málo o ni slyšeli, nebudou odsuzovat naše svobodné, nikým ovlivňované jednání!

V Sobíňově, v červenci 2012. K.J.S.

Popravení důstojníci

Po válce byl na Bílecké posádce u velitelské budovy zbudován pomník na paměť důstojníků Bartoně, Mazance a Pohanky zavražděných 6. května 1945 u Věže.

Antonín Mazanec Chotěboř
6.2. 1900 – 6.5. 1945

Antonín Pohanka Chotěboř
3.1. 1909 – 6.5. 1945

Jan Bartoň - Chotěboř
18.2. 1896 – 6.5. 1945

Historie vojenského útvaru na Bílku

Muniční základna Bílek je skladovým, provozním a zásobovacím zařízením Velitelství logistiky. Zabezpečuje zásobování vojsk municí, výbušninami, ženijní municí a pyrotechnickými prostředky. Jejím úkolem je munici skladovat, ošetřovat a vést její evidenci. Hlavním úkolem, který plní vojáci základní služby u rot je strážení skladové munice.

Po řadě změn v organizaci má v současné době základna v podřízenosti 9 součástí - muničních skladů. Jsou dislokovány v Drhovicích, Chotěboři-Bílku, Květné, Dobříši, Trávčicích, Dobroníně, Vráži u Písku, Psárech a Babicích.

Historicky byly práce na výstavbě muničních skladů v regionu Chotěboře zahájeny v roce 1932. Výstavba byla dokončena přibližně v roce 1937. Do té doby byl prostor strážěn civilní firmou a část dokončených skladů byla využívána pro skladování obilí. Armáda začala skladové prostory využívat až těsně před mnichovskými událostmi.

Německá armáda sklady převzala již v roce 1939 a začala je využívat ke skladování munice, zejména té, která byla získána na Německem obsazených územích. Útvar byl znám jako Luftmunitionsaustalt. Zaměstnával české skladové dělníky, strážení zajišťovala německá jednotka. V průběhu války Němci muniční sklad rozšířili, byly vystaveny další objekty, rozšířen místní komunikační systém, provedena elektrifikace. V prostoru byly prováděny i zkoušky munice. V květnu 1945 se příslušníci partyzánské jednotky, společně s bývalými příslušníky Československé armády a místními občany pokusili o odzbrojení místní posádky a převzetí skladů. Po vyjednávání německý velitel, obrst. Gradel, prostor 5.5.1945 vydal. Hned následující den se však dostavily bojové jednotky z tehdejšího Německého Brodu. Rada účastníků převzetí skladů byla zadržena a tři z nich, Karel Pohanka, Jan Bartoš a Antonín Mazanec byly téhož dne u obce Věž zastřeleni. Potom Němci sklad opustili ve snaze probojovat se do amerického zajetí. Podle vzpomínek pamětníků byl sklad připraven k likvidaci, kterou však Němci nestačili provést. Po ukončení 2.sv.války sklad opět převzala československá armáda. Prvotním úkolem bylo skladování trofejní munice. Byly využity úpravy provedené Němci a sklad se tak stal největším skladovým prostorem tehdejší armády. Veden byl jako PS20.

Krystalizace politické situace na počátku 50.let přinesla organizační změny v celé struktuře armády. Byly zřízeny dělostřelecké základny řízené GŠ. Místní útvar se dostal do podřízenosti dělostřelecké základny v Mikulovicích. Strážení prováděl 303. strážní prapor.

Od roku 1961 byla zřízena 52. dělostřelecká základna v podřízenosti MNO, která se již organizací začala přibližovat dnešní podobě. Přizpůsobování organizace ČSLA organizační struktuře sovětské armády vedlo k rozsáhlým změnám i v systému skladování a zásobování municí. Na vyšších organizačních stupních byla zřízena velitelství dělostřelectva a raketového vojska. Vytvářejí se nové, samostatné druhy služeb. Mezi ně patří i výzbrojní služba, která se tím organizačně oddělila od dělostřelectva. Proto také je dnem 1.10.1969 zřízena 52. muniční základna, která byla podřízena velení okruhu. Od této změny byly také vytvořeny organizační struktury, které s mírnými změnami přetrvaly až do vzniku logistiky vojsk.

Základně postupně veleli mjr.Ing. Zdeněk Horák (1969-1975), pplk. Rudolf Novotný (1975-1977) a plk. Ing. Metoděj MLCÁK (1977-1992). Došlo k další přestavbě a modernizaci objektů. Z větší části byla provedena přestavba prostorů velitelství a objektů sloužících k zabezpečení činnosti. V souvislosti se změnami ve výzbroji ČSLA plnila velmi náročné úkoly při přesunech munice. Po změně organizační struktury armády v roce 1992 vznikla v říjnu tohoto roku 1. výzbrojní základna, která v sobě v té době zahrnovala mimo své původní muniční sklady i sklady ženijní munice, některé sklady bojových útvarů a zejména pobočky Jaroměř a Terezín, které mimo úkoly výzbrojní služby plnily i úkol skladování techniky určené k likvidaci v rámci úpravy počtů armády podle mezinárodních smluv. Ihned po svém vzniku byla 1. výzbrojní základna postavena před velmi náročný úkol, související s dělením majetku armády mezi Českou a Slovenskou republikou. Na Slovensko bylo přesunuto téměř 25.000 tun munice, což představovalo 1836 vagónů. Úkol byl plněn od prosince 1992 do dubna 1993. Souběžně s tím a i v dalším období docházelo k další reorganizaci útvarů AČR a k rušení některých z nich. To se samozřejmě projevilo i v dalším nárůstu v počtu skladované munice a v počtu nutných k její přepravě. K zatím poslední reorganizaci došlo v roce 1994. Byla zřízena 5. muniční základna velitelství logistiky v té podobě, jaká je dnes.

Významnou složkou zabezpečení bezpečnosti skladované munice byla vždy i služební kynologie. K výrazné změně v jejím pojetí došlo v letech 1987-8, kdy byl převážně svépomocí vybudován současný areál psince, který umožnil vytvoření metodického a výcvikového střediska. Nedílnou součástí historie základny je i tradice pořádání kynologických soutěží v přeborů. Kromě vlastních útvarových soutěží základna pořádala:

- 10 ročníků soutěže o nejlepšího psovoda a psa ZVO do roku 1992.
- 1. ročník přeboru psovodů a psů VVZ v roce 1993
- 20. jubilejní ročník přeboru psovodů a psů AČR v roce 1994

V letošním roce byla základna pověřena organizací 22.ročníku celoarmádního kola přeboru psovodů a služebních psů AČR se zahraniční účastí.

K největším úspěchům našich psovodů a psů patří:

- 1.místo v celoarmádním kole v roce 1987
- 3.místo v celoarmádním kole v letech 1984,1988,1994
- 2.místo v soutěži družstev v celoarmádním kole v letech 1994 a 1995
- 1. a 2. místo v kole ZVO v roce 1988
- 1. a 3. místo v kole ZVO v roce 1990
- 1. místo v kole Velitelství logistiky v letech 1994 a 1995

I přes několikrát organizační změny, kterými základna v historii prošla, zůstává její trvalou vlastností odpovědný přístup drtivé většiny jejích příslušníků k plnění pracovních úkolů. Bez odborných znalostí, obětavosti a nasazení všech kategorií našich zaměstnanců by splnění tak náročných úkolů nebylo možné.

Oldřich Šmíd z Bílku jako voják na Bílku v devítičlenné skupině likvidoval trofejní munici pod vedením majora Hupáka. Byli přiděleni z Brna 12. května 1949. Přesun vojáků se uskutečnil na otevřeném nákladním autě. Po cestě dvakrát padal sníh. Kapitán Šilhán (viz Vojno, povol!) podle vzpomínek paní Šmídové přišel při manipulaci s výbušninou o ruku.

Při plném vědomí, s otevřeností mě vlastní, jsem popsal toto ojedinělé setkání s člověkem německé národnosti, vzdělaným doktorem práv, Gottfriedem Pampelem z Johannesburgu.

Vedlo mě k němu moje křesťanské přesvědčení, ale i hlasy přátel, kteří mne v tomto rozhodnutí podporovali a plně se mnou souhlasili.

*Naše setkání uzavírám modlitbou:
Pane, náš Otče, jak doufá země v ranní červánky,
tak naše srdce očekává Tvůj příchod.*

*Dovol nám rozbít stany v tomto koutku země,
který Tvé světlo zaplavuje,
a čekat tam spolu s Tebou novou zemi i nebe nové.
Roger Schutz/ Taizé/*

**ER SOLL LEBEN UNSERE FREUNDSCHAFT!
AŽ ŽIJE NAŠE PŘÁTELSTVÍ!**

Karel Janáček – Soběnovský
V říjnu. Léta Páně 2012.

Grafické zpracování:
Miroslav Jágr

